

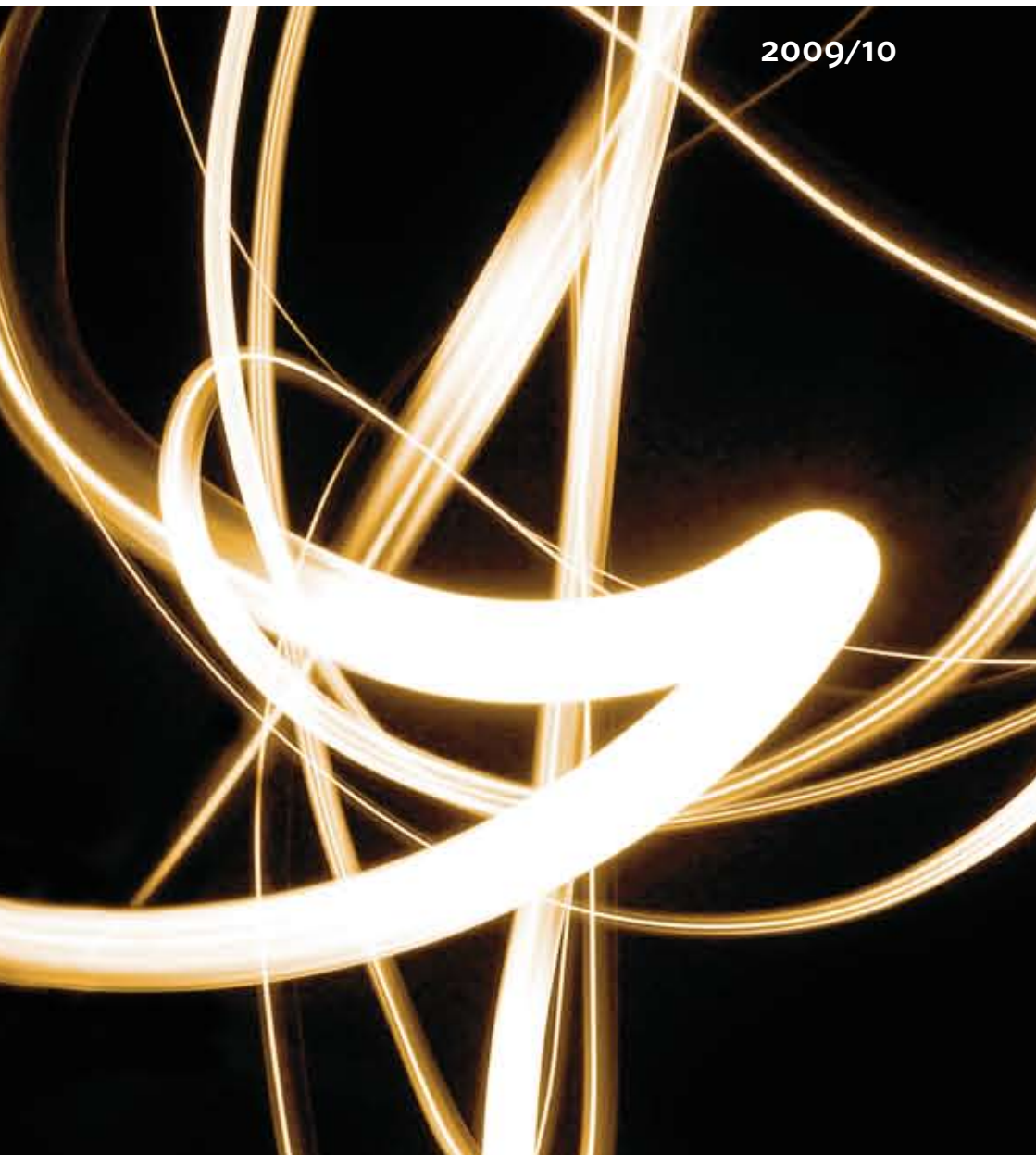
TÓNAR ÚR NÝJA HEIMINUM

Susanna Mälkki, hljómsveitarstjóri
Sæunn Þorsteinsdóttir, einleikari

SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS

2009/10

aðalstyrktaraðilar

BORGUN

Morgunblaðið

Tónleikar í Háskólabíói 18. febrúar 2010 kl. 19:30

Susanna Mälkki, hljómsveitarstjóri
Sæunn Þorsteinsdóttir, einleikari

TÓNAR ÚR NÝJA HEIMINUM

Ígor Stravinskij

Scherzo à la Russe (1944)

Antonín Dvořák

Sellókonsert í h-moll op. 104 (1894–95)

Allegro

Adagio ma non troppo

Finale. Allegro moderato

Hlé

Béla Bartók

Konsert fyrir hljómsveit (1943)

Introduzione – Allegro vivace

Giuoco delle coppie: Allegro scherzando

Elegia: Andante non troppo

Intermezzo interrotto: Allegretto

Finale: Pesante – Presto

Tónleikarnir eru í beinni útsendingu á Rás 1
og síðan aðgengilegir í eina viku á www.ruv.is

Vinsamlegast hafið slökkt á farsímum
á meðan tónleikum stendur.

Susanna Mälkki er fædd í Finnlandi 1969 og nam upphaflega sellóleik, var meðal annars fyrsti sellóleikari Sinfóníu-hljómsveitarinnar í Gautaborg frá 1995-98. Hún lærði einnig hljómsveitarstjórn við Sibeliussar-akademíuna hjá Jorma Panula og Leif Segerstam, og þegar henni bauðst að taka þátt í námskeiði sem Esa-Pekka Salonen hélt í Carnegie Hall 1998 var framtíðin ráðin. Hún var aðalstjórnandi Sinfóníuhljómsveitarinnar í Stafangri frá 2002-05 og var ráðin aðalstjórnandi Ensemble InterContemporain í París árið 2006.

Mälkki hefur sérhæft sig í flutningi nútímatónlistar, stýrði meðal annars finnska frumflutningnum á *Powder Her Face* eftir Thomas Adés, og einnig *L'Amour de Loin* eftir Kaiju Saariaho við Finnsku Þjóðaróperuna. Hún hefur stjórnað Lundúnasinfóníettunni á Proms-tónlistarhátíðinni í Lundúnum og kemur fram sem gestastjórnandi með fjölmörgum hljómsveitum víða um heim, m.a. Berlínarfílharmoníunni, Sinfóníu-hljómsveitunum í Boston og St. Louis, Concertgebouw-hljómsveitinni í Amsterdam, og Sinfóníuhljómsveitinni í Birmingham á Englandi. Nú í vor stjórnar hún frumflutningi á nýjum ballett eftir Bruno Mantovani við Þjóðaróperuna í París. Hún hefur stýrt SÍ einu sinni áður, í verkum eftir Mozart, Bartók og Hauk Tómasson árið 2004.

hjá Steven Isserlis og Anner Bylisma, og var skiptinemi við Konservatoríið í París hjá Michel Strauss árið 2004.

Sæunn hefur hlotið ýmis verðlaun fyrir leik sinn, meðal annars í Naumburg-sellókeppninni í New York og Antonio Janigro sellókeppninni í Zagreb. Hún hefur komið fram víða í Bandaríkjunum og Evrópu bæði sem einleikari og kammermúsikant og hefur komið fram með fjölda heimsþekktara listamanna. Má þar nefna Perlman Chamber Music Workshop í strengjakvartett með Itzhak Perlman og Marlboro Music Festival með Mitsuko Uchida og Kim Kashkashian.

Um þessar mundir býr Sæunn í New York og er félagi í „The Academy“ í Carnegie Hall, þar sem hún kemur fram reglulega sem meðlimur Ensemble ACJW-hópnum. Meðal annara verkefna tónleikaársins má nefna sellókonsert eftir Saint-Saëns með American Youth Philharmonic, tónleika í Metropolitan-listasafninu í boði Itzhak Perlman og Konsert fyrir fiðlu og selló eftir Brahms í Amsterdam. Sæunn hefur nýlokið við að hljóðrita þrjár svítur fyrir einleikselló eftir Benjamin Britten sem verða gefnar út hjá Centaur Records í haust. Hér á landi hefur hún meðal annars leikið í Salnum í Kópavogi og með Kammersveitinni Ísafold. Í fyrrasumar lék hún einleik með Ísafold í frumflutningi *Bow to String* eftir Daníel Bjarnason á tónlistarhátíðinni Við Djúpið þar sem hún hélt einnig einleikstónleika. *Bow to String* er skrifað fyrir Sæunni og má heyrna í upprunalegri útgáfu á nýjum hljómdiski Daníels, *Processions*.

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Sí hefur einu sinni áður leikið *Scherzo à la Russe*, á tónleikum undir stjórn Williams Strickland í Háskólabíói árið 1962.

ÍGOR STRAVINSKÍJ

Scherzo à la Russe

Þau eru orðin æði mörg, evrópsku tónskáldin sem hafa dvalist í Vesturheimi um lengri eða skemmri hríð. Sum létu freistast af tilboðum um áhugaverð störf, aðrir sóttu þangað athvarf í heimi sem virtist á vonarvöl. Á Manhattan-eyju var Dvořák búsettur á 17. stræti og hálfri öld síðar gerði Bartók sig heimakominn á 57. stræti; í Kaliforníu hreiðraði Ígor Stravinskíj (1882–1971) um sig á ólíklegum slóðum fyrir klassískt tónskáld, við 1260 Weatherly Drive í vestur-Hollywood.

Þegar Stravinskíj fluttist til Hollywood frá austurströndinni féll kvikmyndaborgin að fótum hans eins og nærri má geta; þótt tónlist hans þætti stundum sérkennileg var hann þó óumdeilanlega stærsta „nafnið“ í klassíska heiminum og margir reyndu að notfæra sér það. Walt Disney notaði tónlistina við *Vorblót* í nýrri teiknimynd, *Fantasíu*, en styttri verkið og skrumskældi svo að tónskáldinu þótti nóg um. Önnur verkefni náðu ekki einu sinni flugi; kvikmynd um hertöku Noregs rann út í sandinn en skildi eftir sig smáverk fyrir hljómsveit, *Four Norwegian Moods*; þættir sem upphaflega voru hugsaðir við myndina *Song of Bernadette* fundu samastað í Sinfóníu í þremur þáttum.

Sam Goldwyn, forstjóri Metro-Goldwyn-Mayer, hafði falast eftir Stravinskíj til að semja tónlist við myndina *The North Star*, eftir sögu Lillian Hellman um árás nasista á úkraínsktt samyrkjubú. En Stravinskíj þótti handritið „fyrirtaks svefnmeðal“ og þegar ljóst varð að hér voru engar stórar fúlgur í boði missti hann allan áhuga. Nú þurfti hann að finna önnur not fyrir stefin sem hann hafði þegar fest á blað. Djassmeistarinn Paul Whiteman hafði pantað af honum verk sem gæti hentað til flutnings á hljómplötu og mátti ná yfir annaðhvort eina eða tvær hliðar, þ.e.a.s. 4:20 eða 8:40; Stravinskíj kaus einhliðunginn. Titillinn *Scherzo à la Russe* fékk hann að láni hjá landa sínum Tsjajkovskíj, sem hafði gefið fyrsta píanóopus sínum sama heiti. Ekki var tónskáldið alls kostar ánægt með flutning Whitemans og skömmu síðar setti hann nýja verkið út fyrir hefðbundna sinfóníuhljómsveit.

Scherzóið er stutt og líflegt, með bæði rússneskum blæ (hljómsveitarstjórinn Pierre Monteux á að hafa sagt að það væri „Petrúska anno 1944“) og bandarískum, ekki síst í upphaflegu djasssveitarútsetningunni með saxófónum. Og þegar betur er að gætt er engu líkara en að Stravinskíj drepri niður fæti í Berlín á leiðinni, því að margt í tónlistinni minnir ekki síður á söngleikjatónlistina sem Kurt Weill samdi rúmum áratug fyrir.

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Sellókoncert Dvořáks hefur hljómað átján sinnum í flutningi Sinfóníuhljómsveitar Íslands. Erling Blöndal Bengtsson frumflutti hann hér á landi 1950 og aftur 1970 og 1977. Mstislav Rostropovitsj lék konsertinn 1954 og aftur 1978, þá undir stjórn Vladimirs Ashkenazy. Tveir aðrir sellistar hafa einnig flutt konsertinn í tvígang, Ralph Kirshbaum (1974 og 1989) og Bryndís Halla Gylfadóttir (1992 og 2002). Steven Isserlis lék einleik 1998 en síðast flutti Alban Gerhardt verkið árið 2006.

ANTONÍN DVOŘÁK

Sellókoncert

Antonín Dvořák (1841–1904) var lítill heimsborgari og hvergi kunni hann betur við sig en í sveitum Bæheims. Það kom því vinum hans í opna skjöldu þegar hann síðla árs 1891 tók boði um að halda vestur um haf til New York og taka þar við stöðu skólastjóra National Conservatory of Music. Skólann, sem starfaði ekki nema í tvo áratugi, hafði auðkýfingsfrú að nafni Jeannette Thurber stofnað sex árum fyrr. Hugmyndin var nýstárleg: skólagjöld voru niðurgreidd og skólinn var opinn nemendum af öllum kynþáttum. Í september 1892 höfðu Dvořák og eiginkona hans hreiðrað um sig á East 17th Street, þar sem þau áttu heimili sitt næstu þrjú árin.

Vesturheimsdvölin var um margt ánægjuleg. Fyrir utan skólastjórastarfið bauðst Dvořák að stjórna helstu hljómsveitum Bandaríkjanna, m.a. í nýbyggðri tónleikahöll Andrews Carnegie á 57. götu. Hann var miðpunktur athyglinnar hvert sem hann fór, kynntist frábærum tónlistarmönnum og sumarmánuðunum eyddi hann með samlöndum sínum í bæheimskum nýlendum Iowa-fylkis. En Dvořák var þjakaður af heimþrá og vorið 1895 hafði hann fengið nóg. Síðasta verkið sem hann samdi í New York var sellókoncert sem hann lauk við snemma árs við mikinn létti. „Guði sé lof, 9. febrúar 1895, klukkan hálf tólf að morgni,“ skrifaði hann þegar glíman var á enda.

Dvořák hafði lengi haft efasemdir um að sellóið væri hentugt einleikshljóðfæri með hljómsveit. Miðsviðið var ágætt, en honum fannst tónn sellósins hljóma „eins og nefkennt væl á efsta sviðinu og drunur á því lægsta“. Honum snerist hugur eftir að hafa heyrt bandaríska sellistann og tónskáldið Victor Herbert, sem var fyrsti sellóleikari Metropolitan-hljómsveitarinnar, leika seinni sellókoncert sinn í Brooklyn vorið 1894. Sagt er að eftir tónleikana hafi Dvořák komið baksviðs, baðað út öllum öngum og sagt uppnuminn: „famos! [frábært!] famos! ganz famos!“

Slíkur varð viðsnúningurinn í huga Dvořáks að í kjölfarið samdi hann einn mesta virtúósakonsert sem náð hefur almennri fótfestu í sellólitteratúrnum. Enda voru viðtökurnar glimrandi. Sagan segir að Robert Hausmann, sellisti Joachim-kvartettsins, hafi leikið konsert Dvořáks fyrir hinn aldna Johannes Brahms árið 1897. Þegar leiknum var lokið á Brahms að hafa sagt: „Af hverju sagði mér enginn að það væri hægt að semja svona sellókoncert? Hefði ég vitað það væri ég löngu búinn að semja einn slíkan!“

Ólíkt hinni víðfrægu sinfóníu „úr nýja heiminum“ er sellókoncertinn ekki tilraun

---

til að blanda saman evrópskum og amerískum áhrifum. Þess í stað er engu líkara en að Dvořák sé þegar kominn á heimaslóðir í huganum, því að bæheimsku einkennin eiga huga hans allan. Fyrsti þáttur verksins er í hefðbundnu konsert-sónötuformi: hljómsveitin kynnir tvö aðalstef til sögunnar og því næst fær sellistinn að spreyta sig. En þótt ytra formið sé samkvæmt bókinni eru stefjaefnin langt frá því að vera hversdagsleg, því að sjaldan hitti Dvořák naglann jafn rækilega á höfuðið og hér. Fyrra stefið er þungbúið og hefur jafnvel yfir sér dálítinn jarðarfaraþræl, með punkteruðum rytum og útsetningu á lágu tónsviði. Seinna stefið, sem hornið kynnir til sögunnar, er svo ægifagurt að það hefði líklega tryggt vinsældir konsertsins þótt ekki hefði annað komið til. Úrvinnslan er stutt og einblínir aðallega á fyrra stefið, en það fer varla fram hjá neinum þegar ítrekunin hefst með hornstefinu fagra, nú leiknu *fortissimo* af fiðlum og blásurum áður en sellistinn tekur við.

Hægi kaflinn hefst á einföldu en hjartahlýjandi klarínnettustefi sem minnir á Brahms, lærimeistara Dvořáks og velgjörðarmann. Eftir að stefið hefur hljómað nokkrum sinnum tekur við dramatískur millikafi, þar sem sellóið leikur m.a. hendingar úr sönglagi Dvořáks sem hafði verið í miklu uppáhaldi hjá Jósefinu mágkonu hans, *Kéž duch muj sám* (úr *Fjórum sönglögum* op. 82). Þremur áratugum fyrr hafði Dvořák verið yfir sig ástfanginn af Jósefinu Čermákovu, en þegar hún hryggbraut hann fann hann óvænta huggun hjá Önnu systur hennar. Þegar fregnir af veikindum Jósefinu bárust Dvořák-hjónunum í New York í ársbyrjun 1895 – hún lést í maí sama ár – tjáði Antonín söknuð sinn með því að flétta gamla lagbútinn saman við hæga konsertkaflann sem hann var með í smíðum. Konsertinum lýkur á kraftmiklum rondóþætti sem ber ótvíræðan tékkneskan keim. Undir lokin heyrir tregafullur söngur Jósefinu á nýjan leik, og upphafsstef fyrsta þáttar skýtur einnig upp kollinum áður en hljómsveitin lýkur þættinum með viðeigandi glæsibrag.

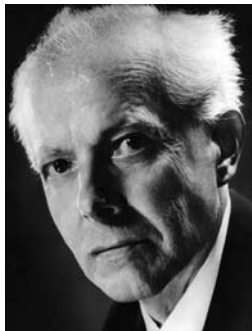

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Sí hefur sex sinnum áður flutt Konsert fyrir hljómsveit, fyrst árið 1972 undir stjórn Páls P. Pálssonar en síðast undir stjórn Petri Sakari árið 2000.

BÉLA BARTÓK

Konsert fyrir hljómsveit

Vorið 1939 þótti Béla Bartók (1881-1945) ljóst að Evrópa rambaði á barmi styrjaldar og að brátt kynni að reynast nauðsynlegt að halda á nýjar slóðir. Ári síðar hélt hann í tónleikaferð til Bandaríkjanna ásamt fiðluleikaranum Josef Szigeti, og þá fór hann í alvöru að leggja drög að því að flytjast þangað um lengri eða skemmri tíma, að minnsta kosti þar til að friðvænlegra yrði um að lítast í Evrópu. Þann 29. október kom Bartók ásamt konu sinni, píanóleikaranum Dittu Pásztory, til hafnar í New York og þar átti hann heima þau fimm ár sem hann átti eftir ólifðu.

Þeim gekk illa að koma ár sinni fyrir borð í stórborginni; Bandaríkjamenn reyndust með öllu áhugalausir um nýstárlegar tónsmíðar Bartóks. Fyrsta árið gátu þau drýgt tekjurnar með því að koma fram á píanótónleikum – ólíkt flestum starfsbræðrum sínum á 20. öld var Bartók framúrskarandi hljóðfæraleikari – en einnig á þessu sviði dvínaði áhugi heimamanna eftir því sem á leið. Nú kom sér vel að eiga góða vini: Carl Engel hjá Schirmer-forlaginu sá til þess að Bartók fékk 3000 dollara árslaun við að umrita og tóngreina serbó-króatísk þjóðlög í hljóðritasafni Columbia-háskólans, sem gerði hjónunum kleift að borga leiguna. En Bartók samdi enga tónlist það árið;urtséð frá annríkinu við háskólastarfið fann hann engan innblástur í New York, honum þótti borgin hávaðasöm og ágeng; sagt er að þau Ditta hafi eitt sinn villst um vegaleysur neðanjarðarlestakerfisins í þrjár klukkustundir áður en þau komust á leiðarenda.

Bartók hafði aldrei verið heilsuhraustur, hann var berklaveikur á námsárum sínum í Búdapest og þjáðist af liðagigt, en nú tók heilsan að versna enn frekar. ASCAP, bandarísku höfundarréttarsamtökin, buðust til að greiða allan kostnað við spítalavist hans, og vorið 1943 komust læknarnir loks að því hvað amaði að honum. Bartók var með hvítblæði og lítill von til þess að hann lifði nema örfáa mánuði. Enn var það traustur vinur sem kom honum til bjargar á ögurstundu. Rússneski hljómsveitarstjórinn Sergei Koussevitzky hafði tekið við stjórn sinfóníuhljómsveitarinnar í Boston árið 1924 og þjálfað sveitina svo vel að hún var komin í hóp þeirra bestu á heimsvísu. Natalia, eiginkona hans, var af efnafólki komin, og þegar hún andaðist setti Koussevitzky á stofn tónskáldasjóð í minningu hennar. Nú boðaði stjórnandinn komu sína á Mount Sinai-sjúkrahúsið á Manhattan og gerði samkomulag við Bartók þess efnis að hann myndi semja fyrir sig nýtt hljómsveitarverk fyrir þúsund dollara, tileinkað minningu

---

Natalíu Koussevitzky. Bartók tók dræmt í beiðnina í fyrstu, sannfærður um að honum myndu aldrei endast kraftar til að semja svo viðamikil verk. En heimsóknin hafði undraverð áhrif; strax daginn eftir virtist tónskáldið á batavegi og fór að leggja drög að því að dvelja við Saranac-vatn í norðanverðu New York-ríki um haustið, þar sem hann myndi semja hið nýja verk.

Þótt einleikskonserter og sinfóníur hafi tíðkast allt frá 18. öld eru konsertar fyrir hljómsveit, þar sem öllum hljóðfærahópum er gert hátt undir höfði, afsprengi 20. aldarinnar. Nýklassískir straumar höfðu þar áhrif í fyrstu; Paul Hindemith samdi einn slíkan árið 1925 og Stravinskij konsert fyrir kammersveit, *Dumbarton Oaks*, árið 1938. Þó hefur eflaust haft meiri áhrif á Bartók að landi hans og samverkamaður við þjóðlagasöfnun á árum áður, Zoltán Kodály, samdi Konsert fyrir hljómsveit árið 1940. Bartók þekkti verkið út og inn; þegarhann var um það bil að sigla vestur um haf var honum falið að koma sjóðheimum partitúrnum áleiðis til Sinfóníuhljómsveitarinnar í Chicago, sem hafði pantað konsertinn af Kodály. Á síðari árum hafa fleiri tónskáld samið verk sem bera þetta heiti, meðal annars Witold Lutoslawski (1954), Michael Tippett (1963) og Elliott Carter (1970).

Það er næsta ótrúlegt að svo viðamikil og þaulhugsað tónverk sem konsert Bartóks skuli hafa verið samið á aðeins 54 dögum, ekki síst þegar heilsufar höfundarins er haft í huga. Verkið skiptist í fimm þætti. Sá fyrsti hefst á hægum inngangi þar sem ferundir eru áberandi – upphafið minnir nokkuð á *Kastala Bláskeggs*, einþáttungsóperu Bartóks frá 1911 – en síðan tekur við eins konar sönötuform þar sem tvö stef eru í forgrunni. Bartók notaði sjaldan þjóðlög í verkum sínum en andi þeirra svífur hvarvetna yfir; hér hafa fræðimenn greint áhrif frá lögum sem Bartók safnaði í Búlgaríu og Norður-Afríku, auk þess sem sígaunaskalinn og ungverski *verbunkos*-stíllinn svokallaði eiga sinn skerf í tónlistinni. Þá bregður hann fyrir sig aðferðum gömlu meistaranna, snýr aðalstefinu á haus og býr því næst til völdugan kanón fyrir málmblásara.

Annar þáttur ber yfirskriftina *Giuoco delle coppie*, eða Leikur í pörum. Hér eru blásararnir í forgrunni og fyrst um sinn fær hvert hljóðfæri sitt stef: tvö fagott, tvö óbó, tvö klarínnett, tvær flautur, tveir trompetar. Þegar stefin heyrast aftur blandast þörin innbyrðis: óbó með klarínetti, klarínnett með flautu, flauta með óbói. Bartók hreifst mjög af því sem hann kallaði tónlist næturinnar; í verkum sínum skapaði hann oft dulúðuga draumaveröld þar sem heyrast niður í engisprettum, fuglakvak eða öldugjálfur. Ytri hlutarnir í þriðja þætti (*Elegía/Harmljóð*) eru einmitt af þessum toga;

---

ofurveikar trillur, tremolo, glissandó og arpeggiur gefa tónlistinni mystískan blæ, en inn á milli hljómar tónlist með þjóðlagaívaði. Í fjórða þætti (Intermezzo interrotto/Truflaða millispilið) bregður Bartók á leik. Eftir hæglátt upphafsstef og hálfgerðan sálm sem gæti eins verið eftir Elgar, tekur groddaleg sirkusmúsík að hljóma og ryður öllu öðru úr vegi. Hér gerir Bartók gys að *Leníngrad*-sinfóníu Sjostakovitsj, þar sem fyrsti þátturinn á að lýsa innrás nasista í Sovétríkin. Slík prógrammúsík féll Bartók illa í geð, og ekki síður vinsældirnar sem sinfónían naut á stríðarárunum, á meðan ungverska tónskáldið barðist í bökkum í ókunnu landi. Lokapátturinn er glæsileg virtúósasmíð með hornablæstri og sígaunastefjum; hröðu tónarunurnar í fiðlum byggði Bartók á rúmenskum dansi, *horă nemtsească*, sem hann hafði heyrt á hljómplötu nokkrum árum fyrir.

Með konsertinum fyrir hljómsveit upplifði Bartók síðasta tónsmíðasigur sinn á ferlinum; verkinu var prýðilega tekið við frumflutninginn í Boston í desember 1944 og veikburða tónskáldið lét hafa eftir sér í efnisskránni að lokapátturinn væri eins konar óður til lífsins. Þá hafði hann lokið við enn eitt meistaraverkið, einleikssónötu handa Yehudi Menuhin, en afmælisglaðningur hans til Dittu eiginkonu sinnar, þriðji píanókonsertinn – lá ófullgerður þegar hann andaðist í New York í september 1945. Bartók var jarðsunginn fjarri heimahögum, í Hartsdale, New York, en jarðneskar leifar hans voru fluttar til Ungverjaland árið 1988.

ÁRNI HEIMIR INGÓLFSSON

Þótt Hilary Hahn sé ung að árum hefur hún verið meðal fremstu fiðluleikara heims í meira en áratug. Hún lauk námi við Curtistónlistarháskólann 16 ára gömul og var þá þegar farin að koma fram með hljómsveitum austan hafs og vestan. Hún er á föstum samningi hjá Deutsche Grammophon, hlaut Grammy-verðlaunin í flokki einleiks-

konsertra á síðasta ári auk þess sem Gramophone valdi hana tónlistarmann ársins. Þá kom hún fram á hátíðartónleikum í Vatíkaninu í tilefni áttæðisafmælis Benedikts XVI páfa.

Á þessum tónleikum blása ferskir og ungir vindar. Auk þess sem Hilary Hahn leikur hinn glæsilega fiðlukonsert nr. 1 eftir Sergei Prokofiev, flytur SÍ sinfóníu nr. 39 eftir Mozart og sinfóníu nr. 5 eftir Schubert. Schubert var ekki nema nítján ára þegar hann samdi fimmtu sinfóníu sína, sem er heiðríkt og fjörugt verk þar sem melódísk gáfa tónskáldsins nýtur sín til fulls. Mozart var rétt rúmlega þrítugur þegar hann lauk við síðustu sinfóníur sínar í Vínarborg sumarið 1788, í miklum fjárkröggum og örvæntingarfullur um framtíðina. Margt í verki hans vísar fram á veginn og minnir á Töfraflautuna sem hann samdi þremur árum síðar en Schubert og Prokofiev líta fremur um öxl og eru „nýklassískir“ í besta skilningi þess orðs. Hljómsveitarstjóri á tónleikunum er Benjamin Shwartz, ungur stjórnandi sem vakið hefur verðskuldaða athygli og stjórnaði SÍ í bandarískri efnisskrá í fyrravetur með miklum glæsibrag.

Þetta er einstakt tækifæri til að sjá einn fremsta fiðluleikara heims í toppformi!

Það er ekki ofsögum sagt að Upprisusinfónían eftir Gustav Mahler sé eitt viðamesta verkefni sem Sinfóníu-hljómsveit Íslands hefur ráðist í. Verkið spannar vítt litróf tóna og tilfinninga, allt frá svörtum sorgarmarsi upphafskafans til himnesks upprisusálmsins í lokaþættinum. Auk stækkaðrar hljómsveitar mun Mótettukór Hallgrímskirkju standa á sviðinu, einnig stækkaður sérstaklega af þessu tilefni. Þá koma tveir heimspekkir einsöngvarar til landsins til að taka þátt í flutningnum: Hillevi Martinpelto, sem hlaut heimsfrægð sem greifynjan í Brúðkaupi Fígarós undir stjórn Gardiners, og Sarah Connolly, sem söng einsöng á Last Night of the Proms í fyrrasumar og var um áramótin sæmd riddarakrossi af Elísabetu Bretadrottningu fyrir þjónustu sína í þágu tónlistarinnar. Það verða því alls um 200 manns á sviði Háskólabíós þetta kvöld enda er þetta aðeins í annað sinn sem þetta verk heyrir á tónleikum hér á landi, en áður hljómaði það á 40 ára afmælistónleikum SÍ árið 1990.

Auk sinfóníu Mahlers verður nýtt verk eftir Haflíða Hallgrímsson frumflutt á tónleikunum, Norðurdjúp, sem hann samdi sérstaklega fyrir þessa tónleika og með hljómsveitarstærð Mahlers í huga. Afmælistónleikar SÍ undir stjórn Rumons Gamba eru stærsti viðburður tónleikaársins og tilvalið tækifæri fyrir unnendur sígildrar tónlistar að samfagna þeim stórkostlega árangri sem hljómsveitin hefur náð með starfi sínu í 60 ár.

HLJÓMSVEIT Á TÓNLEIKUM 18. FEBRÚAR 2010

---

1. fiðla

Sigrún Eðvaldsdóttir
Sif Tulinius
Andrzej Kleina
Margrét Kristjánsdóttir
Júlíana Elín Kjartansdóttir
Olga Björk Ólafsdóttir
Zbigniew Dubik
Sigriður Hrafnkelsdóttir
Bryndís Pálsdóttir
Rósa Guðmundsdóttir
Hildigunnur Halldórsdóttir
Martin Frewer
Lin Wei
Laufey Sigurðardóttir

2. fiðla

Greta Guðnadóttir
Joanna Bauer
Dóra Björgvinsdóttir
Kristján Matthíasson
Christian Diethard
Mark Reedman
Roland Hartwell
Pálína Árnadóttir
Margrét Þorsteinsdóttir
Sigurlaug Eðvaldsdóttir
Ólöf Þorvarðsdóttir
Þórdís Stross

Víóla

Helga Þórarinsdóttir
Þórunn Ósk Marinósdóttir
Þórarinn Már Baldursson
Svava Bernharðsdóttir
Sesselja Halldórsdóttir
Guðrún Hrund Harðardóttir
Eyjólfur Alfreðsson
Sarah Buckley
Guðrún Þórarinsdóttir
Herdís Anna Jónsdóttir

Selló

Bryndís Halla Gylfadóttir
Sigurgeir Agnarsson
Sigurður Bjarki Gunnarsson
Ólöf Sesselja Óskarsdóttir
Margrét Árnadóttir
Lovísa Fjeldsted
Bryndís Björgvinsdóttir
Auður Ingvadóttir

Bassi

Hávarður Tryggvason
Páll Hannesson
Dean Ferrell
Jóhannes Georgsson
Richard Korn
Þórir Jóhannsson

Flauta

Hallfríður Ólafsdóttir
Emilía Rós Sigfúsdóttir
Melkorka Ólafsdóttir

Óbó

Daði Kolbeinsson
Peter Tompkins
Matthías Nardeau

Klarinett

Einar Jóhannesson
Sigurður I. Snorrason
Rúnar Óskarsson

Fagott

Rúnar Vilbergsson
Hafsteinn Guðmundsson
Brjánn Ingason

Horn

Joseph Ognibene
Emil Friðfinnsson
Stefán Jón Bernharðsson
Þorkell Jóelsson
Lilja Valdimarsdóttir

Trompet

Ásgeir Steingrímsson
Eiríkur Örn Pálsson
Guðmundur Hafsteinsson

Básúna

Oddur Björnsson
Sigurður Þorbergsson
Jessica Buzbee
David Bobroff, bassabásúna

Túba

Tim Buzbee

Harpa

Katie Buckley
Monika Abendroth

Píanó

Anna Guðný Guðmundsdóttir

Pákur

Frank Aarnink

Slagverk

Steeff van Oosterhout
Árni Áskelsson

samstarfsaðilar

LITRÓF-HAGPRENT

EXTON
LIÓÐ / HLJÓÐ / MYND

Sónata í A fyrir bragðlaukana

*Komdu á Skrúður áður en
þú ferð á tónleikana
og kvöldið verður ógleymanlegt.*

Skrúður
bistro • restaurant • bar

Hótel Sögu / S: 525 9970 / www.skrudur.is

Þá er loksins komið að því!

VÍKINGUR SPILAR CHOPIN

Fim. 25.02.10 » 19:30

Fös. 26.02.10 » 19:30

- **Frédéric Chopin:** *Píanókoncert nr. 1*
- **Anton Bruckner:** *Sinfónía nr. 7*

Pietari Inkinen hljómsveitarstjóri
Víkingur Heiðar Ólafsson einleikari

Það er óþarfi að kynna Víking Heiðar Ólafsson fyrir íslenskum tónleikagestum enda hefur hann löngum spilað sig inn í hug og hjörtu landsmanna með einlægri og glæsilegri túlkun sinni. Hann leikur nú fyrri píanókoncert Chopins í fyrsta sinn á tónleikum og á eflaust eftir að snerta marga strengi í hjörtum áheyrenda með leik sínum.

Tryggðu þér miða á þessa einstöku tónleika á
www.sinfonia.is eða í síma 545 2500.

*„Þar sem orðunum sleppir
tekur tónlistin við.“*

Frédéric Chopin

